

ומעשה המביאים לקיים מה שנצטווה (שמירה מאיסור, קיום המצות, והפיכת דברי הרשות למצוה).

ומלבד זה אין אפשרות אחרת, כי אם לא עשה כן, הרי:

או שעשה עבירה ממש (בחלק האיסור),

או (בחלק המצוה) שלא קיים מצוה (שגם זה עבירה היא), או שלא עשה למצוה כדבעי, ואז לא קיים להדור מצוה, "זה א-לי ואנוהו"¹², שאם הי' הידור זה בידו לעשות ולא עשה, גם זה עבירה בידו,

או שלא הפך עניני הרשות למצוה, שלא עשאם לשם שמים, "ואפי' הוא צורך הגוף וקיומו וחיותו ממש, אלא שכונתו אינה לשם שמים וכו' נשפע ונמשך ממדריגה השנית שבקליפות וסטרא אחרא וכו'. הרשימו ממנו נשאר בגוף כו', וע"כ צריך הגוף לחיבוט הקבר וכו' לנקותו ולטהרו מטומאתו וכו'" (תניא פ"ז וח').

וא"כ, כשרואה או שומע איזה דבר, או שנתוסף לו איזה ידיעה וכה"ג — הרי זה: א) אינו לבטלה, אלא שמכל האפשרויות בנוגע לתכלית ומטרת הדבר, ב) רק דרך א' לפניו מה לעשות אח"ז, והוא ג) לקיים בזה (בדבר זה שראה או שמע או ניתוסף בידיעתו) המצוה והחיוב המוטל עליו — לעשות מצוה¹³.

וכן הוא בכל דבר, ובכל הנמצא ונעשה בכל חללא דעלמא דין, ובכל העולמות.

ולדוגמא: אם למד, עד"מ, ע"ד עולם האצילות — הרי, או שקיים בלימודו גופא מצוה¹⁴, או שעיי"ז יבוא למצוה — בתפלתו¹⁵ וכו', וכל כה"ג¹⁶. ורק מפני זה נודע לו ע"ד עולם האצילות — כדי שעיי"ז יבוא למצוה כו'.

(12) בשלח טו, ב. וראה שבת קלג, ב. וש"נ.

(13) ובפרטיות: מצות עשה — אם זה דבר השייך לחלק המצוה, מצות לא תעשה — אם זה דבר השייך לחלק האיסור, ואם זה דבר הרשות — הציווי (מצוה) ד"דעהו" ו"לשם שמים".

(14) ראה תניא קו"א קנו, ב: "ידיעת המציאות מהשתלשלות היא ג"כ מצוה רמה ונשאה וכו'".

(15) היינו, שלימוד זה יועיל לו להתבוננות בתפלה, וכהמשך בתניא שם: "ומביאה ללב שלם כו'".

(16) ראה גם לקו"ד ח"ב שג, א"ב (סה"ש תר"ץ ע' 103 ואילך), שע"י מחשבת האדם בהענינים דלמעלה, נעשה בהם עלי', בדוגמת העלי' שנעשית כדברים גשמיים שהאדם משתמש בהם לעבודת ה', כיון שעיי"ז נשלמת תכלית בריאתם (וראה סה"מ מלוקט ח"ה ע' שכג ובהערה 56).